

Arrest

nr. 291 156 van 28 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2022 dienen de verzoekende partij en haar broer B.P., F. ieder een aanvraag in op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“*Commentaar:*

Betrokkenen kunnen zich met beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat Dienst Veemdelingenzaken een visumaanvraag ontving op B.P., F. (...), (...)1999 en M.P., D.D. (...), geboren op (...)1997, beiden van Dominicaanse nationaliteit. om hun moeder P.L., E. (...), geboren op (...)1976, van Belgisch nationaliteit in België te vervoegen.

Overwegende dat de visumaanvrager reeds de leeftijd van 21 jaar bereikt hebben en dus aan dient te tonen dat zij ten laste zijn van de moeder in België.

Overwegende dat ter staving van het aspect 'ten taste' de volgende bewijsstukken voorgelegd werden.

- Geldoverschrijvingen voor de periode 2021-2022*
- Loonfiches van de moeder en stiefvader*
- Een beëdigde verklaring op eer aangaande niet-werkzaamheid. op naam van M.P., D.D. (...), d.d. 30/05/2022*
- Een beëdigde verklaring van niet werk-activiteiten op naam van F.B.P. (...), d.d. 26/11/2021.*
- Een certificaat onroerend goed waaruit blijkt dat betrokkenen in een appartement op naam van hun moeder wonen*

Overwegende dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiele of financiële steun om in zijn levensbehoeften le kunnen voorzien in het land van oorsprong (RW 137934 van 16.03.2018).

De aanvrager dient bijgevolg aannemelijk te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien Het is immers niet uitgesloten dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin betrokkene zelf of de omgeving van betrokkene momenteel voorziet.

Overwegende dat dergelijke beëdigde verklaring aangaande met werkzaamheid onvoldoende zijn om te oordelen of betrokkenen voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van de referent gezien her hier gaat om verklaringen op eer die niet gestaafd worden door officiële documenten.

Om deze reden werd het dossier op 04/10/2022 in uitstel geplaatst en werden betrokkenen verzocht om bijkomende informatie omtrent hun bestaansmiddelen voor te leggen.

Overwegende dat de heer F.B.P. (...) een verklaring van de heer H.G. (...), eigenaar van R.B.L. (...), voorlegde waarin deze een verklaring aflegt omtrent het feit dat de heer F.B.P. (...) werkzaam is in de klantenservice en een maandsalaris verdient van 14000 Dominicaanse Pesos.

Overwegende dat D.D.M.P. (...) twee verklaringen voorlegde waaronder één van R.A. (...) waarin die stelde dal de aanvrager zijn diensten aanbiedt als arbeider vanaf maart 2022 met een maandelijks inkomen van 7200 Dominicaanse Pesos en een eigen verklaring op eer waarin hij stelt dat hij sinds maart 2018 een vast maandelijks inkomen ontvangt voor een bedrag van 15000 pesos afkomstig van zijn professionele diensten als onafhankelijk en geassocieerd monteur voor P.E.C. (...).

DVZ kan zich op basis van de voorhanden informatie dan ook niet uitspreken of de voorgelegde of overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers. Uit de informatie die door betrokkenen bij het dossier werd gevoegd na uitstel, blijkt immers dat ze beiden eigen inkomsten hebben, dit in tegenspraak tot de eerder voorgelegde beëdigde verklaringen waarin ze beiden verklaarden geen job te hebben.

Overwegende dat bovenstaande feiten er dan ook op wijzen dat betrokkenen voor hun overleven niet uitsluitend afhankelijk zijn van de steun van hun moeder en stiefvader.

Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen ten laste is van hun moeder in België.

Bijgevolg worden de visumaanvragen geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar eerste en tweede middel uiteen als volgt:

“Overwegende dat vertoger de zoon is van een Belgische onderdaan, mevrouw P.L., E. (...), binnen het kader waarvan hij op datum van 18 december 2020 verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat het dossier volledig werd bevonden met inbegrip van de stukken en bewijzen aangaande de bestaansmiddelen van de Belg;

Overwegende dat vertoger het recht heeft op basis van zijn afstamming met een Belgische onderdaan, zijnde zijn moeder, van wie hij ten laste is te vragen te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat: (...)

Wat betreft vertoger die meerderjarig is dient bijkomend te worden aangetoond dat hij ten laste is van de Belgische onderdaan;

Overwegende dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische ouder werkt en over duurzame en over stabiele inkomsten beschikt samen met haar partner in de zin van de Wet van 15 december 1980 die haar toestaan regelmatige en substantiële betalingen naar het buitenland te verrichten teneinde tussen te komen in het onderhoud van vertoger, waarover geen betwisting kan bestaan;

De moeder van vertoger vervult de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, dit wordt ook niet betwist;

Vertoger moet aantonen dat hijzelf niet beschikt over inkomsten dan wel dat hij zelf onvoldoende inkomsten kan verwerven om rond te komen zonder financiële steun van de Belgische onderdaan;

Vertoger moet niet aantonen dat hij over “geen inkomsten” beschikt;

Aantonen dat vertoger door eigen inspanningen over onvoldoende inkomsten beschikt om menswaardig rond te komen in de Dominicaanse republiek volstaat;

Vertoger moet evenmin aantonen dat de enige bron van inkomsten de financiële steun van zijn moeder zou zijn;

Vertoger moet wel aantonen dat hij geen inkomsten heeft uit onroerende goederen of onroerende goederen in eigendom, vertoger heeft die ook niet en dit gegeven wordt ook niet betwist;

Vertoger legt op verzoek van de verwerende partij een verklaring over van zijn werkgever en zichzelf die stelt dat hij beschikking heeft over een maandelijks inkomen uit arbeid van 15.000 Dominicaanse pesos;

Omgerekend naar de koers van 12 februari 2023 komt dit neer op €249,22 per maand;

Het gemiddeld jaarlijks inkomen in de Dominicaanse republiek bedraagt 2,693,997 DOP met als meest typische salaris 679,525 POP5 of 56.627 Dominicaanse pesos op maandbasis;

Het salaris van 679,525 DOP op jaarbasis komt neer op €11.290,86 (US\$12.000,00);

Volgens verklaring van de werkgever en vertoger beschikt hij over 15.000 DOP per maand als inkomsten uit arbeid of 180.000 DOP op jaarbasis wat neerkomt op €2.990,85 op jaarbasis of €249,24 per maand, nauwelijks % van het zogenaamd typische salaris van maandelijks 56.627 DOP;

Vertoger doet zijn best inkomsten te genereren uit arbeid maar is onbetwistbaar afhankelijk van de financiële steun die hij ontvangt van zijn moeder en stiefvader;

Overwegende dat de bestreden beslissing vervolgens haar motivering beperkt als volgt:

“ [...]

DVZ kan zich op basis van de voorhanden informatie dan ook niet uitspreken of de voorgelegde of verschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers. Uit de informatie die door betrokkenen bij het dossier werd gevoegd na uitstel, blijkt immers dat ze beiden eigen inkomsten hebben, dit in tegenspraak tot de eerder voorgelegde beëdigde verklaringen waarin beiden verklaarden dat ze geen job hebben.

Overwegende dat bovenstaande feiten er dan ook op wijzen dat betrokkenen voor hun overleven niet uitsluitend afhankelijk zijn van de steun van hun moeder en stiefvader.

Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen ten laste zijn van hun moeder in België.[...] 6

Overwegende dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat daar waar zij stelt dat mogelijks de regelmatige betalingen ten voordele van de kinderen in de Dominicaanse republiek werden verricht met het oog op het bekomen van een visum, deze veronderstelling vindt geen ondersteuning in het administratief dossier en is gratis;

Vertoger moet evenmin bewijzen dat de financiële steun uit België voor hem de enige bron van inkomsten zou zijn;

De vaste Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor het begrip ‘ten laste’ vereist dat er een hoofdzakelijke en actieve ondersteuning is door de referentiepersoon en deze wordt naar genoegen van recht aangetoond;

Het bewijs van onvermogen is maar bijzaak;

Dat vertoger zelf met alle middelen tracht een karig inkomen te vergaren en hiervan trouwens opgave maakt doet geen afbreuk;

De beslissing werd dan ook genomen met miskennis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

De betalingen zijn er, ze zijn substantieel en voortdurend, zeker voldoende en ze kaderen binnen de toepassing van Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Het feit dat vertoger ten laste is wordt naar genoegen van recht bewezen.

De verwerende partij gaat totaal in de fout en schendt niet alleen de stukken maar ook hun bewijskracht door onderstellingen die geen steun vinden in het administratief dossier;

Vertoger kan zich wel degelijk beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 gewijzigd door de wet van 8 juli 2017, van kracht sedert 22 September 2011;

Vertoger komt dan ook in aanmerking conform artikel 40ter om te verblijven bij zijn moeder in België zodat toepassing moet worden gemaakt van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat: (...)

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat: (...)

Overwegende dat vertoger het recht heeft om met zijn moeder van wie hij ten laste samen te leven in toepassing van het Verdrag en de Wet;

Dit recht wordt eveneens onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 12 alsook, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikel 8;

De beslissing werd genomen op basis van een subjectieve beoordeling bovendien in strijd met de inhoud van het dossier en met miskennis van de Rechten van vertoger in toepassing de Verdragen en van de Wet van 15 december 1980 zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat bovendien onder het Verdrag en de Wet ook de rechten van de moeder worden geschonden die Belg is, hier leeft en werkt, beschikt over een inkomen en huisvesting, belastingen betaalt en sociale zekerheid en substantiële bedragen stort naar haar kinderen in het buitenland, middelen die ze in huidige moeilijke economische omstandigheden beter (lees kostendelend) in België zou kunnen worden aangewend dan te verdelen over twee gezinskernen waarover geen betwisting kan bestaan;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

en:

"1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

De verwerende partij moet haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Het bekomen van een visum is weliswaar een gunst en geen recht maar dat de weigering van afgifte van een visum dient wel op afdoende wijze te worden gemotiveerd;

Uwe Raad zal duidelijk vaststellen dat vertoger, zoon van een Belg, wel degelijk in aanmerking komt om een visum te bekomen binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met zijn moeder in het Rijk en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Zoals supra aangetoond wijst vertoger aan dat hij beschikking heeft over alle documenten nodig om zijn aanvraag gezinshereniging in regel te stellen en dat deze ook werden medegedeeld aan de verwerende partij;

De moeder van vertoger toont aan te beschikken over voldoende inkomsten en onderhoudt haar kinderen in de Dominicaanse Republiek middels maandelijkse geldsommen die het gemiddeld inkomen in de Dominicaanse Republiek benaderen en soms zelfs overstijgen, wat niet eens betwist wordt en zich bovendien bevinden in het administratief dossier;

Verweerster motiveert ten onrechte dat deze betalingen "mogelijks" zouden dienen louter om een visumaanvraag te solliciteren;

Er is geen sprake van dat deze stukken werden opgesteld pour les besoins de la cause of in functie van het aangeven van de betrokkene zelf, wel integendeel, de stukken werden opgesteld en kloppen en betreffen de stukken die de wet vereist om een objectief oordeel te vellen en gaan zelfs twee jaar terug in plaats van de vereiste zes maanden;

Zoals supra aangegeven werd de beslissing genomen met schending van artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, derhalve is conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens gesteund op een onvolledig dossier daar waar stukken objectief buiten beschouwing worden gelaten zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1 voornoemd;

Dit handelen van de verwerende partij is zoals supra aangegeven in strijd met de verdragsrechtelijke regels en de letter van de wet maar is ook als weinig zorgvuldig laat staan redelijk aan te merken;

Op deze basis is de bestreden beslissing intern tegenstrijdig gemotiveerd daar waar mag worden aangenomen dat de verwerende partij de beschikking heeft over de nodige cijfers aangaande de inkomsten uit arbeid in de Dominicaanse republiek zoals deze vrij te vinden zijn op internet en dat de opgegeven inkomsten conform verklaringen van vertoger en zijn werkgever nauwelijks % bedragen van het meest courante inkomen op de Dominicaanse republiek, bovendien ver van het gemiddeld inkomen en dat dit maakt dat op eigen kracht vertoger niet kan voorzien in zijn eigen middelen om menswaardig te bestaan en ten laste is van zijn moeder;

Het past dan ook ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na in overwegingname van allé nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

De motivering is dan ook niet draagkrachtig in feite en in rechte zodat op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

** * **

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door subjectiviteit en onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel;

Bovendien is de motivering niet correct zoals supra ten voile werd aangetoond;

Vertoger komt in aanmerking voor gezinshereniging binnen het kader van afstamming van een Belg van wie hij ten laste is en vraagt deze gezinshereniging met zijn moeder die beschikking heeft over alle middelen om te vermijden dat vertoger in België in de sociale zekerheid zou belanden;

Vertoger wenst slechts te worden toegelaten te verblijven in het Rijk bij zijn moeder heeft en hiertoe het recht wat hem wordt ontzegd door de verwerende partij;

Vertoger heeft dan ook het recht op objectieve wijze zijn dossier te zien behandeld en heeft het recht te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk;

De bestreden beslissing moet dan ook ten minste worden vernietigd op grond van schending van het beginsel van behoorlijk bestuur;"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn

aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat op onvoldoende wijze is aangetoond dat de verzoekende partij en B.P., F. ten laste zijn van hun moeder in België en dat de visumaanvragen bijgevolg geweigerd worden. De verwerende partij motiveert dat de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag ontving op (naam van) B.P., F. en de verzoekende partij, beiden van Dominicaanse nationaliteit, om hun moeder P.L., E., van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen, dat de visumaanvragers reeds de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt en dus dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van de moeder in België, waarna zij de stukken opsomt die ter staving van het aspect 'ten laste' werden voorgelegd. Er wordt gesteld dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiële of financiële steun om in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong, dat de aanvrager bijgevolg aannemelijk dient te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien, dat het immers niet uitgesloten is dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin hijzelf of zijn omgeving momenteel voorziet, dat dergelijke beëdigde verklaringen aangaande niet werkzaamheid onvoldoende zijn om te oordelen of de betrokkenen voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van de referent gezien het hier gaat om verklaringen op eer die niet gestaafd worden door officiële documenten, dat het dossier om deze redenen op 4 oktober 2022 in uitstel werd geplaatst en de betrokkenen werden verzocht om bijkomende informatie omtrent hun bestaansmiddelen voor te leggen, dat de heer F.B.P. een verklaring van de heer H.G., eigenaar van R.B.L., voorlegde waarin deze een verklaring aflegt omtrent het feit dat de heer F.B.P. werkzaam is in de klantenservice en een maandsalaris verdient van 14 000 Dominicaanse Pesos (hierna: DOP), dat de verzoekende partij twee verklaringen voorlegde waaronder één van R.A. waarin die stelde dat de aanvrager zijn diensten aanbiedt als arbeider vanaf maart 2022 met een maandelijks inkomen van 7 200 DOP en een eigen verklaring op eer waarin zij stelt dat zij sinds maart 2018 een vast inkomen ontvangt van 15 000 DOP afkomstig van haar professionele diensten als onafhankelijk en geassocieerd monteur van P.E.C, dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op basis van de voorhanden zijnde informatie dan ook niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers, dat uit de informatie die door betrokkenen bij het dossier werd gevoegd na uitstel immers blijkt dat ze beiden eigen inkomsten hebben, dit in tegenspraak tot de eerder voorgelegde beëdigde verklaringen waarin beiden verklaarden dat ze geen job hebben, dat bovenstaande feiten er dan ook op wijzen dat betrokkenen voor hun overleven niet uitsluitend afhankelijk zijn van de steun van hun moeder en stiefvader, dat bijgevolg op onvoldoende wijze is aangetoond dat betrokkenen ten laste zijn van hun moeder in België en dat de visumaanvragen bijgevolg worden geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn (…) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(…)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag indiende tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met haar moeder, van Belgische nationaliteit. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.6. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift erkent dat in onderhavig geval dient te worden aangetoond dat zij ten laste is van de Belgische onderdaan.

In casu wordt aanvraag van een visum geweigerd omdat op onvoldoende wijze is aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van haar moeder in België.

Met haar betoog dat de referentiepersoon werkt en over duurzame en stabiele inkomsten beschikt, gaat de verzoekende partij hieraan voorbij. De te vervullen voorwaarden van gezinshereniging zijn cumulatief. In dit licht kan erop gewezen worden dat aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag van verblijf wordt geweigerd en de verwerende partij de andere voorwaarden niet diende te onderzoeken. Door louter te wijzen op de tewerkstelling en inkomsten van de referentiepersoon, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om de aanvraag te weigeren om reden dat op onvoldoende wijze is aangetoond dat zij ten laste is van haar moeder in België.

De verzoekende partij betoogt voorts dat het feit dat de referentiepersoon, samen met haar partner, over duurzame en stabiele inkomsten beschikt de referentiepersoon toestaat om regelmatige en substantiële betalingen naar het buitenland te verrichten teneinde tussen te komen in het onderhoud van de verzoekende partij. Zoals zal blijken uit wat volgt is het loutere feit dat zij geldsommen ontvangt van de referentiepersoon, zelfs indien dit gaat om regelmatige en substantiële betalingen, niet voldoende om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Er dient immers aangetoond te worden dat de verzoekende partij nood heeft aan de materiele of financiële steun om in haar levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong en dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande is het betoog dat “(d)e moeder van betoger” de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervult, niet dienstig.

3.7. Met het betoog dat zij moet aantonen dat zij zelf niet beschikt over inkomsten dan wel dat zij zelf onvoldoende inkomsten kan verwerven om rond te komen zonder financiële steun van de Belgische onderdaan, dat zij niet moet aantonen dat zij over geen inkomsten beschikt, dat aantonen dat zij door eigen inspanningen over onvoldoende inkomsten beschikt om menswaardig rond te komen in de Dominicaanse Republiek volstaat, dat zij evenmin moet aantonen dat de enige bron van inkomsten de financiële steun van haar moeder zou zijn, dat zij evenmin moet bewijzen dat de financiële steun uit België voor haar de enige bron van inkomsten zou zijn, lijkt de verzoekende partij de motieven van de thans bestreden beslissing te bevestigen waarin wordt gesteld dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiele of financiële steun om in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong, dat de aanvrager bijgevolg aannemelijk dient te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien, dat het immers niet uitgesloten is dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin hijzelf of zijn omgeving momenteel voorziet, minstens weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij met dit algemeen betoog de concrete motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Zelfs indien uit de zin “(...) dat bovenstaande feiten er dan ook op wijzen dat betrokkenen voor hun overleven niet uitsluitend afhankelijk zijn van de steun van hun moeder en stiefvader” zou kunnen afgeleid worden dat de verwerende partij vereist dat de financiële steun van de referentiepersoon de enige bron van inkomsten was voor de verzoekende partij, is dit motief overtollig daar er eveneens op wordt gewezen dat de verwerende partij op basis van de voorhanden zijnde informatie zich niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers, dat uit de informatie door de betrokkenen gevoegd immers blijkt dat ze beiden eigen inkomsten hebben. Aldus motiveert de verwerende partij dat zij niet over voldoende informatie beschikt om te oordelen of de financiële steun van de moeder noodzakelijk was, naast de eigen inkomsten, om in de basisbehoeften te voorzien en dat bijgevolg op onvoldoende wijze is aangetoond dat de betrokkenen ten laste zijn van hun moeder in België. Door louter erop te wijzen dat zij moeten aantonen dat zij geen inkomsten uit onroerende goederen of onroerende goederen in eigendom hebben, dat zij dit niet heeft en dit ook niet wordt betwist, weerlegt de verzoekende partij geenszins de voormelde motieven dat de verwerende partij niet over voldoende informatie beschikt om te oordelen of de financiële steun van de moeder noodzakelijk was, naast de eigen inkomsten, om in de basisbehoeften te voorzien, minstens toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze uit het loutere feit dat zij niet over inkomsten uit onroerende goederen en onroerende goederen zou beschikken zou kunnen blijken dat de financiële steun van de moeder noodzakelijk was, naast de eigen inkomsten, om in de basisbehoeften te voorzien.

De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht het motief dat het niet mogelijk is op basis van de voorhanden zijnde informatie zich uit te spreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers, dat uit de informatie door de betrokkenen gevoegd immers blijkt dat ze beiden eigen inkomsten hebben. Het komt de Raad voorts ook niet foutief of kennelijk onredelijk voor, wanneer er bewijzen voorliggen van eigen inkomsten van de verzoekende partij doch de verzoekende partij meent dat deze niet volstonden om in haar basisbehoeften te voldoen in haar herkomstland, te vereisen dat zij de nodige informatie dienaangaande bij haar aanvraag voegt. De bewijslast van het ten laste zijn berust immers op de verzoekende partij.

3.8. De verzoekende partij stelt verder dat zij op verzoek van de verwerende partij een verklaring overlegt van haar werkgever en zichzelf die stelt dat zij beschikking heeft over een maandelijks inkomen uit arbeid van 15 000 DOP.

De verwerende partij heeft over het inkomen van de verzoekende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat D.D.M.P. (...) twee verklaringen voorlegde waaronder één van R.A. (...) waarin die stelde dat de aanvrager zijn diensten aanbiedt als arbeider vanaf maart 2022 met een maandelijks inkomen van 7200 Dominicaanse Pesos en een eigen verklaring op eer waarin hij stelt dat hij sinds maart 2018 een vast maandelijks inkomen ontvangt voor een bedrag van 15000 pesos afkomstig van zijn professionele diensten als onafhankelijk en geassocieerd monteur voor P.E.C. (...).”

DVZ kan zich op basis van de voorhanden informatie dan ook niet uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers. Uit de informatie die door betrokkenen bij het dossier werd gevoegd na uitstel, blijkt immers dat ze beiden eigen inkomsten hebben, dit in tegenspraak tot de eerder voorgelegde beëdigde verklaringen waarin ze beiden verklaarden geen job te hebben.”

Door louter voor te houden dat zij haar best doet inkomen te genereren uit arbeid maar onbetwistbaar afhankelijk is van de financiële steun die zij ontvangt van haar moeder en stiefvader, beperkt zij zich tot een loutere bewering en weerlegt, noch ontkracht zij de vaststelling van de verwerende partij dat zij zich op basis van de voorhanden zijnde informatie niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften, dat uit de informatie gevoegd aan het dossier blijkt dat de verzoekende partij eigen inkomsten heeft.

De verzoekende partij betoogt dat 15 000 DOP, omgerekend naar de koers van 12 februari 2023, neerkomt op 249,22 euro per maand, dat het gemiddeld jaarlijks inkomen in de Dominicaanse Republiek 2 693 997 DOP bedraagt met als meest typische salaris 679 525 DOP of 56 627 DOP op maandbasis, dat het salaris van 679 525 DOP op jaarbasis neerkomt op 11 290,86 euro, dat zij volgens de verklaring van haar en haar werkgever beschikt over 15 000 DOP per maand als inkomsten uit arbeid of 180 000 DOP op jaarbasis wat neerkomt op 2 990,85 euro op jaarbasis of 249,24 per maand, nauwelijks een vierde van het zogenaamd typische salaris van maandelijks 56 627 DOP, dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig gemotiveerd is, daar waar mag worden aangenomen dat de verwerende partij de beschikking heeft over de nodige cijfers aangaande de inkomsten uit arbeid in de Dominicaanse Republiek zoals deze vrij te vinden zijn op internet en dat de opgegeven inkomsten conform haar verklaring en die van haar werkgever nauwelijks een vierde bedragen van het meest courante inkomen op de Dominicaanse Republiek, dat dit bovendien ver van het gemiddeld inkomen is en dat dit maakt dat zij op eigen kracht niet kan voorzien in haar eigen middelen om menswaardig te bestaan en ten laste is van haar moeder.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk maakt dat haar inkomsten beperkt zijn tot 15 000 DOP per maand. Uit voornoemde motieven blijkt immers dat de verzoekende partij twee verklaringen voorlegde waaronder één van R.A. waarin die stelde dat de verzoekende partij haar diensten aanbiedt als arbeider met een maandelijks inkomen van 7 200 DOP en een eigen verklaring op eer waarin de verzoekende partij stelt dat zij een vast maandelijks inkomen ontvangt voor een bedrag van 15 000 DOP afkomstig van haar professionele diensten als onafhankelijk en geassocieerd monteur voor P.E.C., motieven die zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift

geenszins betwist, minstens niet weerlegt of ontkracht. Aldus blijkt uit voornoemde motieven dat de verzoekende partij niet alleen 15 000 DOP per maand verdient als onafhankelijk en geassocieerd monteur doch ook 7 200 DOP per maand als arbeider, minstens maakt zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk dat haar inkomsten beperkt zijn tot 15 000 DOP per maand. Gelet op deze vaststellingen maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat haar inkomsten nauwelijks een vierde bedragen van het meest courante inkomen in de Dominicaanse Republiek - dat, zo stelt zij, 56 627 DOP op maandbasis is - bedragen.

De Raad herhaalt dat het hem niet foutief of kennelijk onredelijk voorkomt, wanneer er bewijzen voorliggen van eigen inkomsten van de verzoekende partij doch de verzoekende partij meent dat deze niet volstonden om in haar basisbehoeften te voldoen in haar herkomstland, te vereisen dat zij de nodige informatie dienaangaande bij haar aanvraag voegt. De bewijslast van het ten laste zijn berust immers op de verzoekende partij. Het kwam de verzoekende partij toe om alle nuttige stukken bij haar aanvraag te voegen. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat mag worden aangenomen dat de verwerende partij beschikking heeft over de nodige cijfers aangaande de inkomsten uit arbeid in de Dominicaanse Republiek zoals deze vrij te vinden zijn op internet. Voor zover alsnog zou aangenomen worden dat de verwerende partij over deze informatie beschikt, merkt de Raad op dat uit het gemiddeld jaarlijks inkomen en het "*meest typische salaris*" in de Dominicaanse Republiek, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, nog niet kan blijken hoeveel inkomen er precies nodig is om in de Dominicaanse Republiek in de basisbehoeften te voorzien. De in het verzoekschrift gemaakte berekening dat de inkomsten van de verzoekende partij "*nauwelijks 1/4 bedragen van het meest courante inkomen op de Dominicaanse republiek, bovendien ver van het gemiddeld inkomen*", nog daargelaten de vaststelling dat deze, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet klopt, minstens niet concreet aannemelijk wordt gemaakt, toont dan ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat uit de informatie die door de betrokkenen bij het dossier werd gevoegd na uitstel blijkt dat ze beiden eigen inkomsten hebben, dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op basis van de voorhanden zijnde informatie dan ook niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers. Immers maakt de verzoekende partij door louter te wijzen op het gemiddeld jaarlijks inkomen en het "*meest typische salaris*" in de Dominicaanse Republiek evenals op haar aanzienlijk lager eigen inkomen niet aannemelijk dat zij met haar eigen inkomsten niet in haar basisbehoeften kan voorzien. Op grond van voornoemd betoog toont de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij zelf voorhoudt, dan ook niet aan dat zij niet op eigen kracht kan voorzien in haar eigen middelen om menswaardig te bestaan en ten laste is van haar moeder.

Met het betoog dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat daar waar zij stelt dat mogelijk de regelmatige betalingen ten voordele van de kinderen in de Dominicaanse Republiek werden verricht met het oog op het bekomen van een visum, dat deze veronderstelling geen ondersteuning vindt in het administratief dossier en gratis is, dat de verwerende partij ten onrechte motiveert dat deze betalingen mogelijk zouden dienen louter om een visumaanvraag te solliciteren, dat er geen sprake van is dat deze stukken werden opgesteld 'pour les besoins de la cause' of in functie van het aangeven van de verzoekende partij zelf, wel integendeel, dat de stukken werden opgesteld en kloppen en stukken betreffen die de wet vereist om een objectief oordeel te vellen en zelfs twee jaar terug gaan in plaats van de vereiste zes maanden, toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met het motief in de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op basis van de voorhanden zijnde informatie niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers, doch slaagt zij er met haar betoog niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet uitschijnen, betwist de verwerende partij niet dat de stukken betreffende de geldoverschrijvingen voor de periode 2021-2022 kloppen. Er wordt in de bestreden beslissing echter ook gemotiveerd – na te hebben vastgesteld dat uit de informatie die door de betrokkenen bij het dossier werd gevoegd na uitstel blijkt dat ze beiden eigen inkomsten hebben, dit in tegenspraak tot de eerder voorgelegde beëdigde verklaringen waarin ze beiden verklaarden geen job te hebben – dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op basis van de voorhanden zijnde informatie niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers. De Raad acht deze motieven, niet foutief, onzorgvuldig of

kennelijk onredelijk, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de vaste rechtspraak van de Raad voor het begrip 'ten laste' vereist dat er een hoofdzakelijke en actieve ondersteuning is door de referentiepersoon en deze naar genoegen van recht werd aangetoond, dat het bewijs van onvermogen maar bijzaak is, wijst de Raad er vooreerst op – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier deze rechtspraak een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare. Daarnaast herhaalt de Raad dat het gelet op de vereiste dat dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op de ondersteuning van het familielid in België om in de basisbehoeften te kunnen voorzien, het dan ook wettig en gerechtvaardigd is van de gemachtigde om de vereiste van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van het herkomst. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat een bewijs van onvermogen in haar geval niet of moeilijk te verkrijgen is. De stelling van de verzoekende partij dat het feit dat zij met alle middelen tracht een karig inkomen te vergaren en hiervan opgave maakt, geen afbreuk doet aan het feit dat het bewijs van onvermogen maar bijzaak is, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen dat het wettig en gerechtvaardigd is van de gemachtigde om de vereiste van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van het herkomst, waarbij de Raad opmerkt dat het vergaren van eigen inkomsten betrekking heeft op de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het herkomstland.

De verzoekende partij betoogt nog dat de betalingen er zijn, dat ze substantieel en voortdurend en zeker voldoende zijn, wat geenszins door de verwerende partij in de bestreden beslissing wordt betwist, maar weerlegt noch ontkracht daarmee het motief in de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich op basis van de voorhanden zijnde informatie niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers, dat uit de aan het dossier gevoegde informatie blijkt dat de visumaanvragers beiden eigen inkomsten hebben en dat bijgevolg op onvoldoende wijze is aangetoond dat betrokkenen ten laste zijn van hun moeder in België en dat de visumaanvragen bijgevolg worden geweigerd. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.9. De verzoekende partij stelt dat zij het recht heeft om met haar moeder van wie zij ten laste is samen te leven en wijst in dit verband op artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.10. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.11. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

3.12. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.13. Door louter te betogen dat zij het recht heeft om met haar moeder van wie zij ten laste is samen te leven, maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk. De Raad merkt in dit verband op dat in de thans bestreden beslissing werd vastgesteld dat op onvoldoende wijze is aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van haar moeder, een motief dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet weerlegt of ontkracht. Ook de loutere wens om samen te leven toont het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar moeder niet aan. Met haar betoog maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

3.15. De verzoekende partij stelt dat onder het EVRM en de Vreemdelingenwet ook de rechten worden geschonden van de moeder die Belg is, hier leeft en werkt, beschikt over een inkomen en huisvesting, belastingen en sociale zekerheid betaalt en substantiële bedragen stort naar haar kinderen in het buitenland, middelen die in huidige moeilijke economische omstandigheden beter, lees: kosten delend, in België zouden kunnen worden aangewend dan te verdelen over twee gezinskernen waarover geen betwisting kan bestaan, maar gaat eraan voorbij dat haar moeder niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing zodat de Raad niet inziet, minstens licht de verzoekende partij met haar betoog niet concreet toe, hoe door de thans bestreden beslissing de rechten van haar moeder worden geschonden. Bovendien blijft de verzoekende partij met haar feitelijk betoog compleet in gebreke toe te lichten om welke rechten vervat in het EVRM en/of de Vreemdelingenwet het gaat. In zoverre het gaat om het recht op gezinsleven van de moeder, kan de Raad enkel vaststellen dat ook in haar hoofde

voormelde redenering dient gevolgd te worden dat in de thans bestreden beslissing werd vastgesteld dat op onvoldoende wijze is aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van haar moeder, dat ook de loutere wens om samen te leven het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar moeder niet aantoon. Met haar betoog maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen haar en haar moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.16. Waar de verzoekende partij stelt dat de Raad duidelijk zal vaststellen dat zij, zoon van een Belg, wel degelijk in aanmerking komt om een visum te bekomen binnen het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en om samen te wonen met haar moeder in het Rijk, lijkt zij aan te sturen op een herbeoordeling van haar visumaanvraag vermeld in punt 1.1. De Raad merkt op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.17. Daar waar de verzoekende partij stelt dat haar moeder aantoon te beschikken over voldoende inkomsten en haar kinderen in de Dominicaanse Republiek onderhoudt middels maandelijks geldsommen die het gemiddeld inkomen in de Dominicaanse Republiek benaderen en soms zelfs overstijgen, wat niet eens betwist wordt en zich bovendien in het administratief dossier bevindt, merkt de Raad op, zoals de verzoekende partij ook zelf aanvoert, dat in de bestreden beslissing geenszins wordt betwist dat de moeder van de verzoekende partij beschikt over voldoende inkomsten noch dat zij maandelijks geldsommen overmaakt naar haar kinderen in de Dominicaanse Republiek. In de bestreden beslissing wordt echter ook gemotiveerd, het weze herhaald, dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op basis van de voorhanden zijnde informatie niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers, dat uit de informatie die door de betrokkenen bij het dossier werd gevoegd na uitstel immers blijkt dat ze beiden eigen inkomsten hebben, dat bijgevolg op onvoldoende wijze is aangetoond dat de betrokkenen ten laste zijn van hun moeder in België en dat de visumaanvragen bijgevolg worden geweigerd. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij voert in dit verband de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad herhaalt dat in de thans bestreden beslissing geenszins wordt vastgesteld dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, zodat de Raad niet inziet, minstens licht de verzoekende partij niet toe, hoe de thans bestreden beslissing voornoemd artikel schendt.

Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.18. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat het feit dat zij ten laste is naar genoegen van recht bewezen is, dat het dossier volledig werd bevonden met inbegrip van de stukken en bewijzen aangaande de bestaansmiddelen van de Belg, dat zij het recht heeft op basis van haar afstamming met een Belgische onderdaan, zijnde haar moeder, van wie zij ten laste is te vragen te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden, dat zij in aanmerking komt conform artikel 40ter om te verblijven bij haar moeder in België, dat zij wel degelijk in aanmerking komt om een visum te bekomen binnen het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en samen te wonen met haar moeder in het Rijk, dat zij beschikking heeft over alle documenten nodig om haar

aanvraag gezinshereniging in regel te stellen en dat deze ook werden medegedeeld aan de verwerende partij, dat zij in aanmerking komt voor gezinshereniging binnen het kader van afstamming van een Belg van wie zij ten laste is en deze gezinshereniging aanvraagt met haar moeder die beschikking heeft over alle middelen om te vermijden dat zij in België in de sociale zekerheid zou belanden, dat zij slechts wenst toegelaten te worden te verblijven in het Rijk bij haar moeder en hiertoe het recht heeft wat haar wordt ontzegd door de verwerende partij, dat zij het recht heeft op objectieve wijze haar dossier te zien behandeld worden en het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk, blijkt zij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt geconcludeerd dat zij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar op onvoldoende wijze is aangetoond dat zij ten laste is van haar moeder in België, doch slaagt zij er met dit betoog en mede gelet op het voorgaande, niet in het tegendeel aannemelijk te maken.

3.19. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij "totaal in de fout" gaat en niet alleen de stukken van het dossier schendt maar ook hun bewijskracht door veronderstellingen die geen steun vinden in het administratief dossier noch dat zij "zich wel degelijk (kan) beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de (Vreemdelingenwet)(...)" of conform artikel 40ter in aanmerking komt om te verblijven bij haar moeder in België. Zij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift en mede gelet op wat voorafgaat evenmin aan dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een subjectieve beoordeling in strijd met de inhoud van het dossier en met miskennis van haar rechten, dat de bestreden beslissing gesteund is op een onvolledig dossier daar waar stukken objectief buiten beschouwing worden gelaten of dat de bestreden beslissing is aangetast door subjectiviteit en onzorgvuldigheid.

Betreffende de stelling dat het bekomen van een visum een gunst is maar geen recht maar dat de weigering van afgifte van een visum wel op afdoende wijze dient te worden gemotiveerd, kan de Raad enkel vaststellen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

3.20. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. In het licht hiervan blijkt ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.21. De Raad merkt tot slot nog op dat de UVRM een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

3.22. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER